

Dynamitten taler

Bruno Filippi

1916–1918

Siden eksplosionen ved domstolen har en hel række aktioner kastet det fede milanesiske borgerskab ud i forvirring og frygt. Den første som blev angrebet var industrialisten Giovanni Breda, ejer af den velkendte krigsvirksomhed af samme navn.

Han undslap et angreb med svovlsyre og en bombe som eksploderede ved hans villa. Så var det senator Pontis tur. Han er præsident for Lombardiets maskintekniske sammenslutning. En bombe blev kastet mod hans hus. Men det var alt sammen begrænset til formidable eksplosioner og materielle skader på deres hjem. Heldet tilsmiler krigsmagerne! Endnu en bombe, som ikke eksploderede, blev fundet på centralstationen.

Udbringningen af bomber skrider fremad med flid! De leveres lige til døren.

Det er ikke overraskende at der bliver spredt tusinder af rygter om motivet bag angrebene. Det faktum at de ukendte bombemagere har udvalgt metalindustriens store kanoner som mål, understøtter den teori at der er tale om gengældelse for herskernes virkelig modbydelige arrogance. Mens disse krigsgale gentlemen hygger sig i Cova og Biffi, synker de fattige strejkende en lille smule ris og strammer livremmen. De som er sultne kæmper ikke mod kapitalen med korslagte arme og håb; det er en langsom pinedød. Men herskerne vil have det på den måde, og under beskyttelse af det kongelige kavaleris morderiske skydevåben, profiterer de på elendigheden.

Samtidigt har den reaktionære presse startet sin heksejagt på anarkisterne og kræver som sædvanligt dødsstraf. Vi er ikke blandt de pseudosubversive som fra sine lænestol skynder sig at benægte enhver forbindelse af frygt for at komme i fængsel. Til alle som anklager os for at have provokeret disse angreb svarer vi med fakta og direkte spørgsmål:

Hvem spredte had og smerte gennem fire års blodbad? Det var alle de forskellige Gratianer, disse usle dekorerede lejermordere.

På trods af de 507.193 døde som ofredes til kartellerne og bankerne, så ønsker det blodtørstige borgerskab stadig at dræbe, selv nu hvor krigen er slut.

Fra den 13. april og indtil nu (blodbad i Lainate, tre døde), er 54 mennesker blev dræbt af kongelige patroner. Det er det som spreder had! Monopolisterne nægter os maden, og industrialisterne giver os valget mellem den mest forfærdelig udnyttelse eller sult. Og nogen udråber: »Det er nødvendigt at producere!« Jeg læste forleden at en ung mand tog sit eget liv fordi han ikke kunne finde arbejde. Jeg siger: »Hvad er det som skal produceres? Kister til de døde?« Provokationen kommer fra oven. Der er alle de forskellige Bredaer som beskyttes af statens Camorra; der er de kyniske Centannier dekoreret med galskab; der er militærledelsen, nedsølede og ophidsede af blodlyst.

En reaktion? Den kommer med sikkerhed. Anarkisterne frygter den ikke. De har trodset den alt for længe. Nu har borgerskabet skabt en ørken rundt om sig selv, og dér råder ægte retfærdighed.

Det Anarkistiske Bibliotek

Bruno Filippi
Dynamitten taler
1916–1918

benzinpaabaaleet.noblogs.org
Fra »Iconoclasta!«. Oversat fra *Dynamite Speaks* af Benzin på bålet.

da.theanarchistlibrary.org